

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

Forógra Mai Hee Bharat

An Dr Subodh Chandra Roy

M.Sc., Ph.D., LL.B.

Uachtarán Náisiúnta

Dearbhaíonn Bharat, is é sin le rá, an India, í féin mar náisiún neamhspleách, ceannasach, daonlathach. Ordaíonn bunchloch lárnach den daonlathas rialtas de réir thoil an tromlaigh, ag éileamh go gcomhlíonfaí a gcuid mianta. Má ghlacaimid le Bharat mar dhaonlathas feidhmiúil, ansin caithfear gach rud a tharlaíonn anseo a léirmhíniú mar léiriú díreach ar thoil an tromlaigh seo. Dá bhrí sin, an gorta forleathan, an neamhlitearthacht, an dífhostaíocht, agus an drochshláinte a chuireann isteach ar na milliúin, gníomhartha caipriciúla agus

treallacha an stáit faoi chumhdach údaráis dlíthiúil, agus an éilliú rampant, endemic a théann tríd gach leibhéal den tsochaí—éilíonn siad seo go léir ár dtost iomlán, neamhcheistithe. Mar gheall air, má tá aon fhírinne ag baint leis an bhfeall seo den daonlathas, ansin níorbh fhéidir le haon cheann de na réaltachtaí uafásacha seo a bheith ann gan ár dtoiliú follasach, comhchoiteann.

Díreach mar a sholáthraíonn athair cothú dá theaghlach, cothaíonn feirmeoirí an náisiún ar fad. Ardaíonn sé seo go loighciúil an pobal feirmeoireachta comhchoiteann go dtí an teideal ceart "Athair an Náisiúin." Ach, nuair a bhíonn muid os comhair réaltacht uafásach na gcéadta mílte feirmeoirí a thiomáintear chun féinmharaithe ag ocras agus fiacha, cá bhféadfadh an Bharat seo, an daonlathas mar a thugtar air, a náire iomlán a cheilt? Ní ghlacann an chodarsnacht lom seo ach le míniú amháin: faoi chlúdach an daonlathais, cuirtear muintir an náisiúin seo faoi réir feall leanúnach, dímheasúil.

Sula dtéann muid i ngleic leis an bpríomhcheist, breathnaímid ar fhadhb fhorleathan an éillithe. Éilíonn an pobal go láidir a dhíothú ar gach costas, á lua mar an phríomhbhacainn ar dhul chun cinn náisiúnta. Déantar éilimh ar aisdúichiú na mbilliún rúipí a aistríodh go neamhdhleathach as an tír. Ach anseo, tagann ceist ríthábhachtach chun cinn: an gciallaíonn sé seo go bhfuil tromlach an náisiúin seo neamhionraic go bunúsach? Conas eile a d'fhéadfadh córas den sórt sin a bheith ann laistigh de dhaonlathas ceaptha? Níorbh

fhéidir suimeanna ollmhóra den sórt sin a aistriú thar lear gan dul trí bhealaí dlíthiúla bunaithe, rud a thugann le tuiscint go dtoilíonn an tromlach go hintuigthe leis an gcreach seo. Is fíorfhocal é nach féidir le pota sceite uisce a choinneáil, ach leanann muid orainn ag doirteadh uisce isteach i soitheach den sórt sin. Trí dhiúltú an córas lochtach seo a dheisiú nó a athsholáthar, ráthaímid dramhaíl leanúnach, rampant.

Ach díreach mar nach féidir salann a ghlanadh dá shalannacht, ní féidir éilliú a dhíothú ón náisiún seo. Is é an fáth go bhfuil éagóir mar bhunchloch an stáit seo. Chun é seo a thuiscint, ní mór dúinn scrúdú a dhéanamh ar fhíorchuspóir na rialacha agus na rialachán a dtugaimid "dlíthe" orthu. Ar feadh na gcéadta bliain, rialaigh na Breataine an tír seo le cuspóir amháin: saothrú agus creachadh neamhbhac ar a chuid acmhainní. Díreach mar a cheanglófaí géaga coirp chun fuil a tharraingt níos éasca, bhí muintir Bharatvarsha faoi cheangal ag iliomad dlíthe. D'athraigh na dlíthe seo iad go héifeachtach ina sclábhaithe d'Impireacht na Breataine.

In ainneoin an chois seo, bhí go leor a leomh aisling a dhéanamh ar neamhspleáchas, ag fulaingt céasadh dosháraithe, lena n-áirítear forghníomhú trí chrochadh. Níor léirigh na rialóirí coilíneacha aon aiféala i massacre na mílte fear, bean agus leanbh neamharmtha, neamhchiontach ag Jallianwala Bagh i Punjab, sléacht a rinneadh trí lámhach neamh-idirdhealaitheach. Dúradh linn gur rinneadh an gníomh uafásach seo go hiomlán

"de réir nós imeachta dlíthiúil bunaithe." Tá sé ríthábhachtach cuimhneamh gur chum Parlaimint na Breataine na "dlíthe" seo leis an rún sainráite aon smaoineamh ar shaoirse agus ar liobrálacht a mhúchadh ó aigne mhuintir na tíre seo.

Maíonn leabhair gan áireamh gur tháinig an críoch ar a dtugtar "India" chun cinn mar náisiún neamhspleách ar 15 Lúnasa, 1947, ag comhlíonadh aislingí ár laochra saoirse oirirce. Mar sin féin, nochtann breathnú níos géire nach ndeachaigh ach Acht eile—an "Acht Neamhspleáchais Indiach, 1947"—i bhfeidhm an lá sin, cosúil le go leor dlíthe Briotanacha eile. Nuair a chuirtear ceist orthu, níor mhaígh beagnach aon duine an tAcht seo a fheiceáil go pearsanta. Léigh siad in nuachtáin nó chuala siad ar an raidió gur tháinig an tír "neamhspleách" an lá sin. I ndáiríre, níor bhunaigh an tAcht seo "India" mar thír neamhspleách. Laistigh de chríoch na Breataine "India" roimhe seo, níor chruthaigh an tAcht ach dhá "thiarnas nua": "India" agus "an Phacastáin." Nuair a bhí coilíneacht amháin ann roimhe seo, "India," roinneadh í ina dhá chuid—ag cruthú dhá choilíneacht go bunúsach ar mhaithe le caoithiúlacht riaracháin, ar a dtugtar "thiarnas nua" sa chaint dlíthiúil. Go ríthábhachtach, shonraigh an tAcht nach raibh an chumhacht chun Ceann Feidhmiúcháin gach tiarnais—an Gobharnóir Ginearálta—a roghnú ag muintir an tiarnais faoi seach. Ina áit sin, cheap Monarc na Breataine an Gobharnóir Ginearálta, mar a luaitear go sainráite in Alt 5 d'Acht Neamhspleáchais na hIndia, 1947.

Fíric iontach é, cé go bhfuil an tAcht dar teideal "Acht Neamhspleáchais na hIndia," nach bhfeictear an focal "Neamhspleáchas" féin áit ar bith laistigh dá théacs. Bliain roimhe sin, i 1946, bhunaigh rialtas na Breataine an Tionól Bunreachtach chun bunreacht a dhréachtú don tiarnas. Tá sé ríthábhachtach cuimhneamh nach raibh aon duine de bhaill an Tionóil Bhunreachtach seo ina "shaoránaigh den India." Tháinig an téarma "saoránach den India" chun cinn den chéad uair i "mBunreacht na hIndia," a tháinig i bhfeidhm ar 26 Eanáir, 1950. Go dtí an dáta sin ar a laghad, bhí áitritheoirí chríoch na Breataine go léir ina gcuid d'ábhair na Breataine de réir dlí. Dá bhrí sin, bhí gach rud a bhí sa Bhunreacht sin faoi réir thoil Mhonarc na Breataine go bunúsach. Is é an Bunreacht céanna seo fós an dlí uachtarach sa tír, agus fiú más mian leo, ní féidir le saoránaigh shaora na tíre seo ceann nua a chur ina ionad. Is é an fáth go gcuirfeadh rialú ón gCúirt Uachtarach bac ar aon iarracht an Bunreacht a athsholáthar a chuireann cosc ar leasuithe ar a "ghnéithe bunúsacha." Agus ná déanaimis dearmad gur cruthaíodh an Chúirt Uachtarach féin faoi fhoráil den Bhunreacht céanna sin.

Ciallaíonn sé seo gur ordaigh na hiar-mháistrí coilíneacha na meicníochtaí beachta chun sinn féin a rialú freisin. I bhfianaise na réaltachta seo, cá bhfuil ár neamhspleáchas? Chun é seo a léiriú níos soiléire, smaoinigh ar an analaí seo: Samhlaigh díolachán talún ina sonraíonn an díoltóir go dtógfaidh sé, as a "bhflaithiúlacht," bothán ar an talamh, agus go bhfuil an ceannaitheoir, tar éis na ceannach, faoi oibleagáid cónaí

sa bhothán sin. Féadfaidh an ceannaitheoir an bothán a dheisiú más gá, ach tá cosc dian air é a leagadh—is é sin, a "ghnéithe bunúsacha" a athrú—agus teach coincréite, abair, a thógáil. Má leanann an coinníoll seo tar éis chríochnú an díolacháin, ansin, i súile an dlí, tá an díolachán ar neamhní, ós rud é nár ghéill an díoltóir a smacht ar an talamh go hiomlán.

Fiú tar éis 15 Lúnasa, 1947, agus fiú tar éis 26 Eanáir, 1950, d'fhan tromlach na ndlíthe Briotanacha i bhfeidhm sa chríoch ar a dtugtar "India" anois. Trí fhorálacha laistigh den "Bhunreacht," tugadh saol nua do na dlíthe Briotanacha seo, ag coinneáil na srianta céanna a choinnigh an pobal gan ghluaiseacht leis na céadta bliain. Mar thoradh air sin, leanann an tír á creachadh go neamhthrócaireach, agus daoine gafa go cliste ag dlíthe nach dtuigeann siad beagnach. Tugann meastacháin reatha le fios go bhfuil thart ar tríocha milliún cás ar feitheamh i gcúirteanna Indiacha ag aon am ar leith. Ag glacadh leis go ndéanann gach cás difear go díreach nó go hindíreach do dheichniúr ar a laghad, ciallaíonn sé seo go bhfuil beagnach trí chéad milliún duine i Bharat faoi léigear síoraí ag imní dlíthiúla. Ní haon ionadh é, mar sin, nach dtagann feabhas ar a gcúinsí, in ainneoin na reitice leanúnaí faoin "bhfás cuimsitheach" mar a thugtar air a chloiseann muid bliain i ndiaidh bliana.

Tá an fhíric nach bhfuil fíorshaoirse bainte amach againn go fóill le feiceáil inár saol laethúil. Roimh 15 Lúnasa, 1947, bhí agóidí neamhfhoiréigneacha agus

foréigneacha araon i gcoinne riail na Breataine coitianta, agus d'fhreagair na póilíní Ríoga go rialta le géarleanúint bhrúidiúil ar laochra saoirse. Bhí sé seo intuigthe ag an am, ós rud é go raibh na póilíní, mar sheirbhísigh an Choróin, faoi oibleagáid gníomhú go neamhthrócaireach chun leasanna an cheannasaigh a chosaint. Mar sin féin, tá sé an-chorraitheach go bhfuil brúidiúlacht póilíneachta den chineál céanna fós forleathan fiú tar éis do Bharat a bheith neamhspleách go polaitiúil ceaptha. Má tá an neamhspleáchas seo fíor, ansin cé leis a bhfuil na póilíní ag cosaint a leasanna anois? Má tá na daoine déanta ag an daonlathas mar mháistrí na tíre i ndáiríre, cén fáth a bhfuil na daoine céanna seo ag agóidíocht? Má táimid, mar atá i ndaonlathas, mar lucht déanta na ndlíthe, cad a chuireann iallach orainn na dlíthe céanna a chruthaigh muid a shárú? Tá an t-am tagtha chun aghaidh a thabhairt go díreach ar na ceisteanna seo, agus ní mór dúinn—muintir na tíre seo, linn go léir, go simplí mar dhaoine—é sin a dhéanamh muid féin.

Sa chomhthéacs seo, ní mór dúinn scrúdú a dhéanamh ar fhíorbhrí an fhocail "tír." Is éard atá i gcríoch ina gcónaíonn daoine ná an rud a dtugaimid "tír" air. Ní féidir le tír a bheith ann gan daoine. Mar shampla, in ainneoin a fairsinge ollmhór, ní tír í an ghealach toisc go bhfuil sí neamháirithe. Léiríonn sé seo an nasc dlúth idir "daoine" agus "tír." Go loighciúil, ansin, caithfidh forbairt tíre dul chun cinn a muintire a léiriú, mar ní féidir le tír dul chun cinn agus iad siúd a chomhdhéanann í a fhágáil ina ndiaidh. Is minic a mhaítear go bhfuil

tromlach na ndaoine sa tír seo "taobh thiar de" ar scála saorga éigin dul chun cinn. Is mí-léiriú d'aon ghnó é. Chun an t-idirdhealú monaraithe seo a bhuanú, coinnítear an tromlach i staid míbhuntáiste d'aon ghnó. Ó thús na sochaí, cuireadh síolta an idirdhealaithe go cúramach chun a chinntiú go mbainfeadh beagán pribhléideach leas as saothar na maiseanna oibre.

Dá ndéanfadh na daoine a bhfuil a saothar fíor-riachtanach aontú mar aonad comhtháite, ní fhéadfadh an bheagán pribhléideach a gceannas a choinneáil a thuilleadh ar thromlach mór na sochaí. Dá bhrí sin, trí idirdhealú a chothú i measc an daonra, laghdaíodh iad go daoine scoilte, laga. Mar sin, is annamh a leomhann siad ceist a chur faoin bhfulaingt atá fulaingthe acu leis na céadta bliain. Leanfaidh an patrún seo ar aghaidh mura ndéantar athrú mór ar smaointe traidisiúnta atá fréamhaithe go domhain—agus tá an chumhacht chun an t-athrú seo a chur i gcrích ag na daoine féin. Chun an tír a athrú, caithfidh duine é féin a athrú ar dtús, rud a éilíonn an cumas chun smaointeoireacht neamhspleách. Ach gan daoine, tá coincheap na tíre féin gan chiall. Dá bhrí sin, maidir le haon ghníomh daonna laistigh de thír, is iad na daoine féin a ghlacann an fhreagracht. Ós rud é gurb é "sinn" iolra "mise," is mise, go bunúsach, an tír. Chruthaigh mé go díreach é. Gan mise, ní féidir le tír a bheith ann!

D'fhéadfadh duine a fhiafraí, "An féidir le smaointeamh atá chomh beag sin feabhas a chur i ndáiríre ar staid

reatha na tíre?" Is é an freagra tá láidir toisc go gciallaíonn athrú ar "mise" athrú ar an tír dosheachanta. Fiú ansin, d'fhéadfadh duine cur i gcoinne, "Má tá an smaoineamh seo chomh cumhachtach, bheadh deireadh le cruatan na ndaoine i bhfad ó shin. Thairis sin, tá dul chun cinn suntasach déanta ag an tír, fiú dul chun cinn suntasach a dhéanamh i dteicneolaíocht spáis. De réir do loighic, ba cheart go gciallódh sé seo feabhas suntasach ar dhálaí maireachtála na ndaoine." Mar fhreagra air sin, ní mór dúinn a admháil nach mbaineann ach codán beag den daonra leas as buntáistí an dul chun cinn seo, agus an tromlach mór fós eisiata. Tá ocras, míchothú, agus féinmharú fós rampant i measc an tromlaigh. Is é bunchúis an neamhionannais seo ná nach bhfuil an smaoineamh "Is mise an tír" tar éis dul i bhfeidhm ar an tsochaí go fóill.

Is é go beacht an easpa comhfheasa seo a choisceann ar riocht trua na tíre athrú. Dá ndéanfadh na daoine dúiseacht don réadú seo, chruthódh sé corraíl shuntasach i gcóras sóisialta a tógadh ar shaothrú neamhthrócaireach. Chun cás den sórt sin a chosc, cuireann líon beag saothróirí an smaoineamh seo ar leataobh d'aon ghnó mar rud utopian. Tá eagla orthu go dtitfeadh a n-eagar éillithe ar fad cosúil le teach cártaí dá n-aithneodh na daoine a bhfíor-áit sa tsochaí. Ach is í an fhírinne nach bhfuil an smaoineamh seo ní hamháin neamh-utopian, ach freisin modh thar a bheith simplí chun an córas seo ar a dtugtar sibhialta a dhíchóimeáil. Chun an cosán soiléir seo a choinneáil i bhfolach, rinneadh iarrachtaí ón tús tromlach na ndaoine a

choinneáil i ndorchadas na neamhlitearthachta agus na bochtaineachta. Tá an t-am tagtha anois bealach a aimsiú amach, agus ní mór dúinn go léir a dhícheall a dhéanamh i dtreo an sprioc seo, mar is sinne fíor-chomhshamhlú na tíre seo!

Chun staid na gcúrsaí sa tír seo a thuiscint gan dul i muinín teoiricí casta, úsáidimid analaí de theach mór ina bhfuil ceiliúradh bríomhar ar siúl. Is é an oíche é, tá an teach soilsithe go geal, agus tá na haíonna ag baint sult as. Go tobann, le droch-intinn, gearrann duine an príomhsholáthar cumhachta. Cuirtear an teach ar fad faoi dhorchadas, agus tagann anord láithreach ina dhiaidh sin. Bíonn eagla ar dhaoine agus déanann siad iarracht éalú, ach cuireann an dorchadas bac orthu, rud a fhágann mearbhall agus scaoll. Titeann siad thar a chéile, cuirtear troscán bun os cionn, agus bíonn mí-ord ginearálta i réim. Is í an cheist ansin: conas a éalaímid ón anord seo atá gan deireadh?

Dóibh siúd nach bhfuil cur amach acu ar leictreachas, d'fhéadfadh sé a bheith thar a bheith deacair an t-anord seo a réiteach. D'fhéadfadh cuid acu an cás a chur i leith tréithe diúltacha daonna ar nós meanness agus féiniúlacht. Mar sin féin, tá an réiteach thar a bheith simplí: ní gá ach an príomh-lasc cumhachta a chasadh ar ais "ar siúl." Cuirfidh filleadh na soilse an t-anord a chruthaigh an dorchadas ar ceal láithreach. Ar an gcaoi chéanna, tá bunchúis na bhfadhbanna go léir sa tír ollmhór seo i bhfolach i ndorchadas na haineolais laistigh dár n-aighe. Mura ndéantar an aineolas seo a

dhíothú, leanfaidh na fadhbanna seo ar aghaidh ar feadh tréimhse éiginnte, agus leanfaimid orainn ag troid in aghaidh a chéile mar naimhde, gan a bheith in ann a chéile a aithint mar chairde sa dorchadas. Ach ní mór dúinn a thuiscint: níor mhúch duine ar bith an solas d'aon ghnó. I stair na sibhialtachta daonna, níor cuireadh solas na feasachta iomláine ar siúl i ndáiríre riamh. Sin é an fáth go bhfuil an chuid is mó daoine ar domhan díothaithe ó smaointeoireacht neamhspleách. Mar sin féin, táimid meáite orainn féin a chaitheamh leis an tasc seo atá cosúil dodhéanta a bheith feasach ar ár bhfíor-neart inmheánach. Agus tá an t-am don seo anois.

Le tosú, breathnaímid ar ainm na tíre seo. Ó am ársa, bhí sé ar a dtugtar "Bharatvarsha." Tháinig sibhialtacht faoi bhláth ar bhruacha Abhainn Sindhu, ar a dtugtar, i dteangacha iasachta, Sibhialtacht Ghleann Indus. Mar sin féin, fiú roimh ardú na sibhialtachta seo, bhí sibhialtacht an-dul chun cinn ann cheana féin i ndeisceart na tíre seo, mar a léirítear le tuairiscí sa eipic Ramayana. Fós féin, chum ionróirí eachtrannacha, dá gcuid críocha féin, an téarma "Sibhialtacht Ghleann Indus" chun an tír ar fad a chuimsiú agus d'ainmnigh siad an tír "India." Go aisteach, fiú tar éis "neamhspleáchas," tugtar "India" ar an tír ársa iontach seo go hoifigiúil fós. Cé go bhféadfadh ilainmneacha a bheith ag daoine aonair uaireanta, conas is féidir le tír amháin dhá ainm oifigiúla a bheith aici: "India" agus "Bharat"?

Sampla lom dár n-umhlaíocht fhréamhaithe go domhain a fhaightear laistigh den Bhunreacht féin, áit a dtugtar "India, is é sin Bharat" ar an tír. Is léiriú é nach bhfuil an frásaíocht "Bharat, is é sin India." Cuirtear ainm "India" in ord tosaíochta, is dócha ar mhaithe le caoithiúlacht ár n-iar-rialóirí Briotanacha. Ós rud é go ndeirimid linn féin a bheith fíor-neamhspleách, ba cheart dúinn "Bharat" a ghlacadh mar aon ainm amháin ar ár dtír, ag diúltú "India." Tá staidéar déanta ag go leor ar an "Mahabharat," ach ní chuala aon duine riamh faoi rud ar a dtugtar "MahaIndia." Cuirimis deireadh leis an téarma "India" ónár Bharat, mar níl ann ach marc ar ár nglasú san am atá thart.

Toisc nár lasadh coinneal na fíorfheasachta riamh, ní fhaca na daoine fíorshaoirse riamh. Ó thús na sochaí eagraithe, tá cumhacht rialaithe dílsithe i lámha an "rí." Rinneadh dlí dá orduithe; ba é a bhríathar an focal deireanach. Ach teipeann orainn a aithint go bhfuil "ríogacht" an rí féin, foinse ceaptha na ndlíthe go léir, neamhdhlisteanach go bunúsach. Déanaimis athrá: rachaimid i ngleic leis an ábhar seo go díreach, gan dul i muinín teoricí casta nó galánta.

Chun é seo a léiriú, samhlaímid lá i réamhstair, fiú roimh fhoirmiú na sochaí daonna. Sreabhann abhainn bheag, agus ar a bruach tá crann mango. Tá fear amháin ag dreapadh an chrainn, ag piocadh mangoes. Fad gearr ar shiúl, tá fear eile ag iascaireacht. Ansin tagann an tríú fear. Tar éis dó breathnú orthu ar feadh nóiméid, téann sé chuig an bhfear sa chrann agus fiafraíonn sé, "Cad

atá tú ag piocadh, a chara?" Freagraíonn an fear, "Torthaí. Ar mhaith leat triail a bhaint as ceann?" Glacann an strainséir mango aibí, faigheann sé blasta, gabhann sé buíochas leis an "fear mango," agus ansin téann sé chuig an iascaire. Tar éis malartú den chineál céanna, faigheann sé iasc mar bhronntanas agus gabhann sé buíochas leis an "fear iasc."

An lá dar gcionn, filleann an strainséir, an uair seo le cara. Tugann siad cuairt ar an mbailitheoir mango ar dtús. Nuair a fhaigheann an fear sa chrann amach go dteastaíonn ón núíosach triail a bhaint as mango freisin, roinneann sé a chuid torthaí le níos mó díograis fós, ag mothú onóir dó é sin a dhéanamh. Ansin déanann siad an próiseas céanna arís leis an bhfear iasc. Tabhair faoi deara, trí mangoes agus iasc a ithe gan aon iarracht, go bhfaigheann na strainséirí beagnach dúbailt fuinnimh na n-oibrithe. Caitheann na hoibrithe thart ar leath dá bhfuinneamh ag dreapadh an chrainn nó ag breith éisc, agus ní chaitheann na strainséirí aon cheann. Ar an mbealach seo, trí mheabhlaireacht, éiríonn an tríú duine níos cumhachtaí de réir a chéile trí thorthaí shaothar daoine eile a ithe. De réir mar a fhásann a neart agus a thionchar, tosaíonn daoine ag cur eagla air. Is éard a bhíodh á thabhairt go saor mar fhabhar ná "airgead cosanta" éigeantach le himeacht ama, ag bunú é mar an reachtóir agus an rí ar deireadh. Marcálann sé seo tús shaothrú an rí ar na daoine faoi chlúdach "Riail an Díí."

Thosaigh an duine glic seo a "ríogacht" trí mheabhlaireacht—i bhfocail eile, go neamhdhleathach.

Is éard a thosaigh mar ghníomhartha carthanachta, a tugadh amach as dea-thoil, ná bailiú éigeantach ioncaim, nó cánacha. Cuireadh beartais éagsúla i bhfeidhm le himeacht ama chun bailiú rianúil na gcánacha seo ón bpobal a chinntiú. Córas amháin den sórt sin, atá ardaithe anois go stádas gar-scríbhneoireachta, ar a dtugtar Eacnamaíocht. Ós rud é gurb é "is ceart an chumhacht" an phrionsabal atá i réim, ní féidir leis an rí aon rud mícheart a dhéanamh agus meastar i gcóna go bhfuil sé ceart gan cheist. Ós rud é gur dlí é ordú an cheannasaigh, tá ábhair a chloíonn leis an dlí faoi oibleagáid géilleadh don rí.

Níor ghlac na daoine le ceannasacht an rí go toilteanach; cuireadh iallach orthu géilleadh trí bhrúidiúlacht. Mar sin féin, tá an rí ar an eolas go géar go mbraitheann a bheith ann go hiomlán ar láithreacht ábhar géilliúil. An fhíric nach dtuigeann na hábhair seo gurb iad fíorfhoinsí na cumhachta go léir, go bhfuil siad uile cothrom agus go mbaineann siad leis an teaghlach daonna céanna, chruthaigh sé deighilt ina measc ó thús an chórais shaothraithe seo. Taobh amuigh de na difríochtaí idir saibhir agus bocht, oilte agus neamhoilte, ard agus íseal, rinneadh catagóirí saorga eile gan áireamh a chumadh go cúramach, ag cruthú reiligiúin, aicmí éagsúla, agus mar sin de. Ar an mbealach seo, roinneadh daoine ina ngrúpaí gan áireamh, deighiltí nach raibh ann riamh agus nach bhféadfadh a bheith ann riamh sa nádúr. Theip ar na hábhair naive, a bhí gafa le haighneas gan chiall, an ainliú cliste seo a aithint ag an rí. Seo mar a d'íth geaga na monarcachta sochaí

an duine go hiomlán. I bhfianaise seo, tá sé tábhachtach a aithint gur mí-ainm é an téarma "bocht." De ghnáth, lipéadaítear duine mar "bocht" má bhíonn sé ag streachailt go laethúil le haghaidh bunmharthanais—mar shampla, mianadóir guail. Ag cur a bheatha i mbaol gach lá, téann sé síos sa mhianach chun gual a bhaint. Gan gual, an bhféadfadh gléasraí cumhachta guail a bheith ann? An bhféadfadh na tionscail ollmhóra a bhraitheann ar ghual a bheith ann fiú? Ar deireadh, is é an fíorfhoinse an rachmais ollmhóir seo ná an t-oibrí "bocht" sin. Conas, mar sin, is féidir linn leomh glaoch ar chruthaitheoir an rachmais ollmhóir sin "bocht"?

Breathnaímid anois ar an bhfocal "neamhoilte." Conas is féidir linn, na daoine "oilte" mar a thugtar orthu, feirmeoir nó déantóir bróg a lipéadú mar neamhoilte? Ní tharlaíonn sé dúinn riamh nach féidir linn, a bhíonn ag maíomh as ár n-oideachas, na tascanna a dhéanann feirmeoir nó déantóir bróg go héasca a dhéanamh. Nach bhfuil muid, ansin, neamhlíteartha freisin ina gcuid scileanna? Is é an fáth a mbíonn oideachas foirmiúil in easnamh orthu go minic ná gur diúltaíodh deiseanna den sórt sin dóibh. Is ionann é agus cos duine a bhriseadh d'aon ghnó agus ansin trua a bheith aige dó as a "mhí-ádh."

Lean an daonlathas mar a thugtar air an mhonarcacht. Agus iad á dtiomáint ag formad le cumhacht an rí, rinne daoine áirithe comhcheilg chun smacht a fháil. Thuig siad go bhfuil fíorchumhacht ag na daoine, mar sin d'úsáid siad an focal "demos" (daoine) i "daonlathas," ag

cur in iúl go hiondúil go mbainistíonn na daoine go díreach gnóthaí na tíre. Mar sin féin, is í an fhírinne nach bhfuil sa "daonlathas" ach foirm eile den mhonarcacht. Is é an t-aon difríocht ná in ionad rí amháin, mar atá i monarcacht, go bhfuil "airí" iolracha i "daonlathas."

Díreach mar a bhí ar gheimhleacha na sclábhaíochta a choinneáil ar bun chun údarás an rí a fhorfheidhmiú, mar sin freisin, i ndaonlathais mar a thugtar orthu, coinníodh na dlíthe go léir ó ré na monarcachta ar bun chun creachadh gan bhriseadh na ndaoine a chinntiú. Mar thoradh air sin, fanann ról na ndaoine mar sholáthraithe rachmais gan athrú, díreach mar a bhí faoin mhonarcacht. Dá bhrí sin, is fantaisíocht fhileata í an smaoineamh a bhfuiltear ag caint air go forleathan go bhfuil "muid uile inár ríthe" i ndaonlathas, gan aon bhunús leis sa réaltacht. I "daonlathas," deirtear go "stiúrfaidh" ionadaithe na ndaoine gnóthaí na tíre, ach i gcleachtas, tá daoine áirithe a roghnaíonn páirtithe polaitiúla ag "rialú" na tíre. Ní haon chomhtharlú é go n-úsáidimid an téarma "páirtí rialaithe" fós. Ní chuireann aon duine ceist ar conas is féidir le "rialóirí" a bheith ann tar éis "saoirse" a bhaint amach, nó fiú ábharthacht an fhocail "rialtas" i "daonlathas."

Reáchtáiltear toghcháin sa tír seo de réir Acht Ionadaíochta na nDaoine, 1951, ach ní fíorionadaithe na ndaoine iad siúd a "chomhraiceann" na toghcháin seo. I mbeagnach gach cás, bíonn siad faoi smacht páirtí polaitiúil amháin nó eile. Dá bhrí sin, is leis an bpáirtí atá

a bpríomhfhreagracht, ní leis na daoine. Bheadh sé réasúnach glacadh leis go dtugann gach iarrthóir toghcháin tosaíocht do leas shaoránaigh na tíre. Bheadh sé réasúnach freisin a bheith ag súil go mbeadh pleananna soiléire, dea-shainithe ag páirtithe polaitiúla chun an sprioc seo a bhaint amach. Dá mbeadh sé seo fíor, cén fáth a bhfuil an oiread sin iomaíochta ann chun toghcháin a "bhuaichan"? Smaoinigh ar analaí shimplí: dá mbeadh roinnt daoine ag plé an dath is fearr chun teach a phéinteáil, d'fhéadfadh duine bán a mholadh, duine eile bándearg, agus an tríú duine liath. Fós féin, ghlacfaid siad go léir leis an gcuspóir coiteann an teach a dhéanamh álainn. Mura naimhde iad, cén fáth nach bhfuil an spiorad comhoibritheach céanna seo ann sa pholaitíocht? Níl sé ann toisc go bhfuil sé riachtanach naimhdeas frithpháirteach a choinneáil ar bun chun an status quo saothraithe a buanú. Dá bhrí sin, is léir, gan athrú bunúsach ar chóras an stáit, nach féidir fíor-dhul chun cinn agus feabhas a chur ar riocht na ndaoine. Chun an t-athrú seo a bhaint amach, ní mór dúinn foinsí ár laigí a dhíothú ar dtús.

Is minic a bhíonn orainn conas is féidir le duine aonair táimhe córas iomlán a athrú. Ar dtús, teipeann orainn a aithint go bhfuil staid reatha na tíre mar thoradh díreach ar ár neamhghníomhaíocht chomhchoiteann. Tíocfaid deireadh leis an táimhe seo dosheachanta nuair a thosóimid ag gníomhú. Ar an dara dul síos, nílím i m'aonar. Is ionann níos mó ná billiún trí chéad milliún "mise" le chéile agus "India" an lae inniu. Tá gach "mise" ceangailte go dlúth leis na cinn eile, cosúil leis na cealla

gan áireamh a chruthaíonn corp an duine. Nuair a ghortaítear an corp, imoibríonn an corp ar fad láithreach, agus oibríonn na trilliúin cealla le chéile chun cosaint a dhéanamh ar an ionsaí. Léiríonn sé seo fuinneamh ollmhór cille amháin nuair a bhíonn sé ceangailte le cealla eile. Ar an gcaoi chéanna, is taiscumar ollmhór cumhachta sinn go léir, nach bhfuil muid ar an eolas den chuid is mó.

Nuair a thuigeann muintir na tíre seo go léir gur baill den teaghlach céanna sinn go léir agus go gcomhlánaíonn muid a chéile, dúiseoidh ár gcomhfheas comhchoiteann. Díreach mar atá i dteaghlach idéalach, níl aon áit ann don éilliú, ar an gcaoi chéanna, ní bheidh aon chúis ann go mbeadh éilliú ann sa tír. Díreach mar a roinneann baill teaghlaigh fadhb, roinnfimid gach fadhb a thiocfaidh chun cinn in aon chuid den tír freisin. Ní bheidh aon duine ag fáil bháis den ocras áit ar bith. Díothóidh sé seo gach cúis le fuath, formad, nó éad ó aigne daoine ag an am céanna.

Thairis sin, ós rud é go meastar go bhfuil áit na daonnachta sa domhan ríthábhachtach, ba cheart go mbeadh airgead in áit fho-ordaithe. Mar sin féin, is í an fhírinne a mhalairt sa réaltacht, mar sin ní mór dúinn athmheas a dhéanamh go comhfhiosach ar ról an airgid. Níor cheart go mbeadh aon rud os cionn na daonnachta, fiú airgead. Ós rud é gur mí-ainm é "daonlathas," tabhairimis ainm nua don chóras idéalach seo. Toisc go gcruthaíonn beatha na ndaoine tír, chum muid an téarma "GANASATTA" i mBeangáilis chun a

chur in iúl go mbeidh na daoine, i stát den sórt sin, ag imirt an phríomhpháirt i ngach gné de bhainistíocht na tíre.

I "daonlathas" mar a thugtar air, laghdaítear ról na ndaoine go ról "vótálaithe" nó "toghthóirí," agus an chumhacht iarbhrí chun rialú orthu ag na hionadaithe "toghta." Nuair a bhíonn na hionadaithe seo "toghta"—trí mheán ar bith, cóir nó éagórach—faigheann siad smacht iomlán ar an gcóras, agus bíonn na daoine ina bhreathnóirí ciúine ar a mí-ádh.

Faoi GANASATTA, athrófar an staid chúrsaí seo go mór. Imreoidh na daoine a bhfíorchumhacht fiú tar éis an toghcháin. Déanfar leasú oiriúnach ar an dlí toghcháin a achtú ag na húdaráis chuí, ag cinntiú nach mbeidh oifig ag ionadaí tofa ach amháin de réir thoil na dtoghthóirí. Ciallaíonn sé seo go mbeidh sé de chumhacht ag na daoine ionadaí tofa a aisghairm nuair is gá leo é, ag díothú an éillithe go héifeachtach ag a bhunús. Fiú amháin feidearthacht aisghairm den sórt sin feabhas mór a chur ar an staid trí theachtaireacht shoiléir a sheoladh chuig na daoine atá i mbun oifige.

Nuair a bhunaítear GANASATTA go daingean, tuigfidh gach duine againn de réir a chéile go mbraitheann ár mbeatha go hiomlán ar fholláine daoine eile. Níl muid os cionn ná faoi bhun aon duine eile; tá gach duine chomh tábhachtach céanna. Mar thoradh air sin, ní bheidh aon naimhdeas eadrainn, díreach mar nach bhfuil aon naimhdeas i measc na dtrilliún cille i gcorp an duine. Tá

sé riachtanach cuimhneamh go bhfuil an chos, an inchinn, agus gach cuid eile den chorp comhdhéanta de na cealla céanna, rud a fhágann go bhfuil siad chomh ríthábhachtach céanna. Fós féin, tá an chomhchuibheas nádúrtha seo in easnamh i sochaí an duine. Is simplí an chúis: ó am ársa, chun cosc a chur ar na daoine aontú, chruthaigh "ríthe" deighiltí go saorga trí lipéid agus aicmithe dromchlacha. Sin é an fáth go bhfanann an fiordhuine i bhfolach faoin mana míthreorach, il-dhaite "Aontacht i nÉagsúlacht." Nuair a dhúisíonn an fiordhuine seo agus a ghlacann smacht, bunófar GANASATTA, agus i GANASATTA atá todhchaí an domhain.

Chun córas sóisialta den sórt sin a bhunú, bunaíodh páirtí polaitiúil ar a dtugtar "Mai Hee Bharat" (Is mise Bharat). Toisc go bhfuilimid cinnte go mbaineann muintir na tíre seo go léir leis an teaghlach céanna, ní féidir aon bhacainní fíor a bheith ann, mar is mian linn go léir dul chun cinn foriomlán na tíre. Bí linn, le do thoil, agus bogaimis ar aghaidh le chéile. Beidh todhchaí na tíre seo—is é sin ár dtodhchaí féin freisin—díreach mar a shamhlaímid í, mar gan sinn—gan mise—níl Bharat ann.

Mai Hee Bharat!

Sliocht as Bunreacht Mai Hee Bharat

Airteagal II. Aidhmeanna agus Cuspóirí

Is é príomhchuspóir agus aidhm an Pháirtí daonra iomlán Bharat a chomhtháthú in aon teaghlach mór amháin. Aithneofar baill uile an teaghlaigh sin mar dhaoine nádúrtha aonair atá cothrom ó gach gné, gan aird ar aon mharcanna seachtracha agus saorga idirdhealaithe a chuirtear orthu maidir le reiligiún, cine, aicme, gnéas, stádas sóisialta, etc. a choinníonn scoilte go síoraí iad eatarthu féin.

Creideann an Páirtí go daingean gurb é bunchúis fhulaingt na ndaoine a chónaíonn i mBharat ná go gcoinnítear an tromlach mór díobh i gcónaí amach ó phríomhshruth an phróisis cinnteoireachta, agus ní bhíonn ach dornán ag ionramháil gnóthaí na tíre de réir a rogha féin, ag déanamh neamhairde den chuid eile den daonra mar uimhreacha amháin seachas mar dhaoine cliste. Ó tharla go ndeachaigh blianta fada thart gan aon athrú ábhartha a thabhairt ar aird, is ard-am é, dá bhrí sin, go nglacfadh na daoine féin smacht díreach ar an staid ionas gur féidir le Bharat barr feabhais a bhaint amach i ngach réimse.

Ní dhéantar críoch ina tír ach amháin trí láithreacht áitritheoirí daonna, dá bhrí sin, tá gach áitritheoir aonair sa tír seo, i ndáiríre, comhchiallach le Bharat. Le tuiscint den sórt sin gurb é Bharat é féin, is féidir muinín ollmhór a chothú i ngach duine chun teacht ar aghaidh go

grástúil i dtasc naofa tógála náisiúnta. Dá bhrí sin, is é "MAI HEE BHARAT" ainm an Pháirtí.

Agus é á threorú ag an bpríomhthéama seo, glacfaidh an Páirtí leis an gcúrsa gníomhaíochta seo a leanas:

- An t-ómós is mó a thabhairt do cheannasacht duine daonna saor aonair agus a thuiscint go bhfuil oidhreacht choiteann ag gach duine acu agus gur máistrí na talún seo iad gan a n-ordú sainráite nach mbogfaidh aon rud sa tír seo;
- go bhfuil bochtaineacht, neamhlitearthacht, idirdhealuithe sóisialta, etc., nach bhfuil iontu ach comhábhair frithchuimilte a chruthaíonn naimhdeas idir daoine, cruthaithe d'aon ghnó chun iad a choinneáil faoi smacht síoraí le haghaidh saothraithe;
- nach bhfuil duine a thuairiscítear mar bhocht bocht, ar a mhalairt, is é an t-aon fhoinsé rachmais é;
- go bhfuil na gléasanna chun ábhair a dhaoradh a rinneadh le linn réime coilíneach faoin ainm "dlíthe" mar a thugtar orthu fós i bhfeidhm go hiomlán lena gcuid geaga fuil-shúchán go léir, cé go ndeirtear go bhfuil na daoine saor; agus
- ag tuiscint a thuilleadh go gcaithfidh aon chóras atá ann a bheith fo-ordaithe do mhianta coiteanna na ndaoine agus nach féidir leis feidhmiú mar mhodh ceannais, beidh Mai Hee Bharat fíor-thábhachtach ó gach gné chun na córais shóisialta, eacnamaíocha, pholaitiúla agus

dlíthiúla atá i réim a athrú go radacach trí ghlaoch ar gach áitritheoir Bharat teacht ar aghaidh go grástúil agus aire a thabhairt do ghnóthaí na tíre ó sheasamh neart chomh maith le muinín.